

BETALING FOR PARKERING PÅ OFFENTLIG VEJ

Der er ikke holdepunkter i vejlovens § 107 for den antagelse, at det påhviler vejbestyrelsen at refundere for meget betalt parkeringstid. Det er en mulighed, som vejbestyrelsen kan inddrage i sit valg af betalingsordning, men der er ikke et lovkrav herom.

Du har i mail af 13. august 2009 klaget til Vejdirektoratet over/bedt Vejdirektoratet om bemærkninger til kommunens opkrævningsform af parkeringsafgifter på kommunevejene.

Du henviser til ordlyden i vejlovens § 107, stk. 2: *I øvrigt kan vejbestyrelsen i samråd med politiet bestemme, at der på steder, hvor en begrænsning af adgangen til at parkere motorkøretøjer er ønskelig, opkræves en parkeringsafgift, der kan sættes i forhold til det tidsrum, i hvilket motorkøretøjerne holdes parkeret.*

Du mener på den baggrund, at der er ulovligt, at et forudbetalt beløb ikke tilbagebetales, når bilisten af den ene eller anden grund ikke parkerer i hele den periode, for hvilken der er betalt. Du mener, at det fulde ansvar for en korrekt afregning af parkeringsafgifter må påhvile vejbestyrelsen.

Du mener, at kommunen er ansvarlig for en korrekt opkrævning af parkeringsafgifter og derfor kun kan udstede en ekstra parkeringsafgift, hvis bruger nægter at betale for det parkerede tidsrum.

Du mener endvidere, at det er i strid med god markedsføringsskik at forlange, at en bruger skal forudbetale "et tid afregnet forbrug, der ikke på tidspunktet vides, om det skal anvendes, og som efterfølgende ikke kan tilbagebetales."

Du har ved mail af 11. april 2011 fremsendt kopi af dit brev af 24. september 2009 til politiet, hvori du anmelder kommunen for overtrædelse af vejlovens § 107, stk. 2, og dine breve af 8. og 10. juni 2010 til Statsadvokaten, hvor du klager over politiets afgørelse vedrørende din politianmeldelse.

Vejdirektoratets udtalelse

Indledningsvis skal vi beklage det meget sene svar.

Vores kompetence

Vi kan oplyse, at Vejdirektoratet både afgiver generelle udtalelser om fortolkningen af vejlovgivningens¹ bestemmelser og afgør konkrete klager truffet af kommunerne efter disse bestemmelser.

Når vi tager stilling til en klage over en afgørelse truffet efter vejlovgivningens, her vejlovens², bestemmelser, kan vi kun tage stilling til retlige spørgsmål, jf. vejlovens § 4, stk. 1. Vi kan således kun tage stilling til, om en afgørelse er lovlig, men ikke til kommunens skøn inden for lovens rammer. Vi kan derfor ikke udtale os om, hvorvidt en lovlig afgørelse er rimelig eller hensigtsmæssig.

Vi kan endvidere tage stilling til, om kommunen har overholdt almindelige forvaltningsretlige regler, herunder bestemmelser i forvaltningsloven³, i forbindelse med en afgørelse truffet efter vejlovgivningen, men ikke til, om kommunen har iagttaget god forvaltningskik.

Vi kan derfor ikke udtale os på en sådan måde, at vores udtalelse fremstår som en forhåndsgodkendelse af et konkret projekt. Vores udtalelser skal derfor være af generel karakter og med respekt for begrænsningerne i vores kompetence som klagemyndighed.

Færdselslovens bestemmelser om parkeringsrestriktioner på offentlig vej

¹ Vejloven, vejbidragsloven, privatvejsloven og vintervedligeholdelses- og renholdelsesloven

² Lov om offentlige veje, jf. lovbekendtgørelse nr. 893 af 9. september 2009, med senere ændringer

³ Lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007

Hovedbestemmelserne om parkering på offentlige veje er dels færdselslovens⁴ generelle standsnings- og parkeringsregler, §§ 28-30, dels færdselslovens § 92. Efter sidstnævnte bestemmelse kan vejbestyrelsen for en offentlig vej – med politiets samtykke - træffe bestemmelser om parkering på de offentlige veje, herunder en tidsmæssig begrænsning af parkeringen.

Selve parkeringsrestriktionen gennemføres således efter denne bestemmelse.

Vejbestyrelsens afgørelse efter færdselslovens § 92, stk. 1, kan påklages til Rigspolitiet, jf. færdselslovens § 92c, stk. 2.

Vejdirektoratet kan derfor ikke udtale sig om, hvorvidt en tidsmæssig begrænsning af parkering på en offentlig vej er lovlig.

Vejlovens bestemmelser om betaling for parkering på offentlig vej

Hjemmelen til at opkræve betaling for parkering på offentlig vej findes i vejlovens § 107. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

§ 107. *For benyttelse af særligt indrettede offentlige parkeringspladser og –anlæg for motorkøretøjer kan vejbestyrelsen lade opkræve en afgift til dækning af udgifterne ved indretningen og driften, herunder ved udøvelsen af tilsyn med de parkerede motorkøretøjer.*

Stk. 2. I øvrigt kan vejbestyrelsen i samråd med politiet bestemme, at der på steder, hvor en begrænsning af adgangen til at parkere motorkøretøjer er ønskelig, opkræves en parkeringsafgift, der kan sættes i forhold til det tidsrum, i hvilket motorkøretøjerne holdes parkeret.

Bestemmelsen stammer fra § 56, stk. 2, i den tidligere gældende vejbestyrelseslov⁵.

Efter denne bestemmelse kan vejbestyrelsen – i samråd med politiet – bestemme, at der skal opkræves en afgift med henblik på at begrænse parkering på bestemte steder. Afgiften kan sættes i forhold til det tidsrum, i hvilket motorkøretøjerne holder parkeret. Bestemmelsen tager ikke stilling til, hvor stor en afgift der må opkræves, og er ikke til hinder for at der opkræves forskellige afgifter fra forskellige grupper af køretøjer eller trafikanter ud fra saglige hensyn.

Som bestemmelsen er formuleret, beror afgiftens størrelse og periodisering på vejbestyrelsens skøn.

Det er almindelig praksis, at afgiften betales forud for en nærmere periode, og at køretøjet skal være fjernet fra parkeringspladsen ved periodens udløb. Parkometer-ordninger giver sjældent brugeren mulighed for at få refunderet for meget betalt parkeringstid.

Brugeren forventes således at kunne forudse den tid, som det er nødvendigt at benytte parkeringspladsen, for at kunne klare de ærinder eller aftaler, hvortil parkeringen er sket.

Brugeren må i den forbindelse benytte de foranstaltninger, fx parkometre, som stilles til rådighed af vejbestyrelsen. Loven indeholder ikke et krav om en bestemt metode til afregning af den forbrugte tid. Afregning ved brugerens træk af p-billet i automat er en saglig metode til afregning og derfor lovlig.

Vejdirektoratet er også bekendt med ordninger i parkeringshuse m.v., hvor der betales for den periode, køretøjet holder parkeret, idet for parkeringen først sker ved afhentningen af køretøjet. Det må antages, at sådanne ordninger indebærer større etableringsomkostninger og forudsætter en vis grad af lovlig overvågning af betalingsanlægget med henblik på at sikre det imod hærværk m.v.

Vi mener, at der ikke er holdepunkter i vejlovens § 107 for den antagelse, at det påhviler vejbestyrelsen at refundere for meget betalt parkeringstid. Det er en mulighed, som vejbestyrelsen kan inddrage i sit valg af betalingsordning, men der er ikke et lovkrav herom.

⁴ Færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1320 af 28. november 2010

⁵ Lov nr. 95 af 29. marts 1957 om bestyrelsen af de offentlige veje. Ophævet den 1. april 1972.

Afslutningsvis kan vi oplyse, at spørgsmålet om betaling for parkering på offentlige veje er et af flere emner, som vil blive overvejet i forbindelse med den igangsatte revision af vejloven

